

Arrest

nr. 91 848 van 21 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 5 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 maart 2012 waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de het bevel om het grondgebied te verlaten, onder de bijlage 13, van 6 juni 2012 .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker bijgestaan door advocaat Maxwell OGAMULA, die loco advocaat Bruno SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Sarie DE VRIESE, die loco advocaat Eduarda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 augustus 2011 diende verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Die aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 12 maart 2012. Dat is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.08.2011 werd ingediend door :

X (R.R: X)
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
geboren te Kinshasa op X
adres: X

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering ten vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart. Betrokkene vermeldt tevens geen geldige motivering die toelaat hem vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene bij de aanvraag voorgelegde stuk, met name zijn geboorteakte kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RVV nr.: 11.335 van 19.05.08). De omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt bovendien dat de identiteit en nationaliteit moeten bewezen worden aan de hand van een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag 9bis dd, 11.08.2011 een attest voor van de Congolese ambassade te Brussel dat stelt dat betrokkene, omwille van een 'rupture de stock' geen paspoort kan verkrijgen. Dat document dateert evenwel van 08.10.2008 en betrokkene toont niet aan dat hij op heden - zijnde bij de indiening van zijn aanvraag 9bis op 11.08.2011 - nog steeds in de onmogelijkheid verkeert om een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een kopie van de nationale identiteitskaart voor te leggen. Verder legt betrokkene een 'attestation tenant lieu de passeport' voor. De omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt evenwel dat de identiteit en nationaliteit moeten bewezen worden aan de hand van een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Het voorgelegde document is dat niet. Bijgevolg is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing weigering vluchtelingenstatus ~ weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 17.09.2008.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 07.10.2008 met kennisgeving op 21.10.2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven, aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land".

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van het art. 1 van de Vreemdelingenwet; Schending van het art. 1 van het KB dd. 08/10/1981 betreffende het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Schending van het art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden; Manifeste beoordelingsfout. Conform art. 1 Vreemdelingenwet worden de aangelegenheden met betrekking tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen door de Minister uitgeoefend. Ook middels art. 1 van het KB dd. 08/10/1981 betreffende het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen wordt bepaald dat deze bevoegdheden door de Minister worden uitgeoefend. Evenwel wordt in het art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden gesteld dat de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie de voogdijbevoegdheid heeft over de Dienst Vreemdelingenzaken. Evenwel heeft de Raad van State geoordeeld in het arrest met n 218 951 dd 19/04/2012 «Considerant qu'il ressort de la requête que le recours est plus spécialement dirigé contre les articles 5 et 8 de l'Arrêté royal de 20 septembre 2009 modifiant l' Arrêté royal du 14 janvier 2009 fixant certaines attributions ministérielles attaqué; que ces dispositions (...), respectivement à l'attribution. notamment au Secrétaire d'Etat de la Politique de migration et d' asile de la compétence de « tutelle » a l' égard de l' Office des étrangers, de Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides et du Conseil de Contentieux des étrangers et à la prise d'effet de l' arrêté royal attaqué, ne s' appliquent nullement car n'ont vocation à s' appliquer à la requérante; que la compétence de « tutelle » ainsi visée est en outre étrangère à celles relatives à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers en tant que tels, de sorte que la requérante, fût-elle ressortissante étrangère, ne risque pas non plus d'en subir, directement ou indirectement les effets; » Mutatis mutandis dient dezelfde redenering te worden toegepast. Het KB van 08/01/2012 heeft het KB van 14/01/2009 vervangen. Dat de voogdijbevoegdheid van de Staatssecretaris zoals vervat in art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 vreemd is aan deze met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bijgevolg zijn noch de Staatssecretaris, noch de gemachtigde bevoegd om individuele beslissingen te nemen inzake aangelegenheden met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dat de bestreden beslissing derhalve onwettig is."

2.1.2. Verzoeker gaat uit van een verkeerde lezing van het arrest nr. 218.951 van 19 april 2012 van de Raad van State. In dit arrest oordeelde de Raad van State dat een vreemdeling geen belang heeft bij het aanvechten van een artikel uit een koninklijk besluit van 14 januari 2009 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden. In voormeld arrest wordt, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, namelijk niet geconcludeerd dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet bevoegd zou zijn inzake "de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen". Er wordt slechts geïndiceerd dat voormeld koninklijk besluit louter voorziet dat een staatssecretaris "de voogdij" heeft over bepaalde diensten en dat deze voogdijregeling op zich geen betrekking heeft op diens bevoegdheid inzake "de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen".

Het is niet betwist dat de bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen (hierna: het koninklijk besluit van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

"De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99."

De artikelen 1 tot en met 4 van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepalen het volgende:

"Art. 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

- 1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;
- 2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;
- 3° reglementaire Koninklijke besluiten;
- 4° koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming."

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cfr. J. Vande Lanotte en G. Goedertier, Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. Joassart, "Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux", Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 december 2011 blijkt dat mevrouw M. De Block benoemd werd tot "Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie" is en uit haar titel blijkt dat zij bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat deze beslissing genomen werd door de S.V.G. attaché bij de "Algemene Directie Vreemdelingenzaken". Overeenkomstig artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister c.q. de staatssecretaris die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd om de bestreden beslissing te nemen. Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing zou genomen zijn door een onbevoegde ambtenaar of met miskenning van artikel 1 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 of artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 . De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te besluiten dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van het art. 9bis Vreemdelingenwet; Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting; Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur : schending van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel; Schending van het art. 3 EVRM. De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd. Artikel 9bis Vreemdelingenwet laat het de verzoeker immers toe om in bijzondere humanitaire omstandigheden een aanvraag tot machtiging tot verblijf in België in te dienen. De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert met betrekking tot de aanvraag tot verblijf dat deze niet voldoet aan de documentaire verplichting. De aanvraag ging niet vergezeld van een kopij van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een kopij van de nationale identiteitskaart ; tevens zou er geen motivering zijn om hem hiervan vrij te stellen; De geboorte-akte kan niet worden aanvaard als een identiteitsdocument; Het attest van 08/10/2008 omtrent de onmogelijkheid om een paspoort af te leveren wegens een 'rupture de stock' is niet actueel meer; Het attestation tenant lieu de passeport wordt eveneens niet aanvaard omdat dit niet in de omzendbrief van 21/06/2007 vermeld wordt. De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet nuttig de aanvraag als onontvankelijk verwerpen. Omdat de verzoeker nog geen paspoort ter beschikking had, heeft hij talloze documenten

toegevoegd aan zijn aanvraag teneinde de identiteit en zijn nationaliteit te bewijzen. Inderdaad, het verzoekschrift was als volgt opgesteld :

"II. Voorleggen identiteitsbewijs

Verzoeker heeft reeds de nodige stappen ondernomen teneinde zijn identiteit te bewijzen. De verzoeker is in het bezit van de volgende documenten:

1. attest van de Congolese ambassade dat er geen paspoort kan af geleverd worden, dd. 08/10/2008 ;
 2. een geboorteakte, afgeleverd in Congo; dd. 18/06/2011 ;
 3. attestation tenant-lieu d'acte de naissance; afgeleverd door de Congolese ambassade, dd. 01/07/2011 ;
 4. attestation tenant lieu de passeport; afgeleverd door de Congolese ambassade; dd. 01/07/2011 ;
- Hiermee heeft de verzoeker zijn identiteit voldoende bewezen."

De Dienst Vreemdelingenzaken weet maar al te goed dat de identiteit en de nationaliteit niet louter dienen bewezen te worden op basis van een (inter)nationaal paspoort of gelijkgestelde reistitel. Er kan hierbij dienstig verwezen te worden naar de memorie van toelichting bij het artikel 9ter (nieuw) van de Vreemdelingenwet: (...). De vraag of de constitutieve elementen van de identiteit bewezen is, behoort tot de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, en bij het iurisdictionele toezicht daarop, tot de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.879). Gezien de talloze voorgelegde documenten, kan niet redelijk betwist worden dat de identiteit en de nationaliteit niet bewezen zijn. De verzoeker legde voor:

1. attest van de Congolese ambassade dat er geen paspoort kan af geleverd worden, dd. 08/10/2008 ;
2. een geboorteakte, af geleverd in Congo, dd. 18/06/2011 ;
3. attestation tenant-lieu d'acte de naissance, afgeleverd door de Congolese ambassade, dd. 01/07/2011 ;
4. attestation tenant lieu de passeport, afgeleverd door de Congolese ambassade, dd. 01/07/2011 ;

Aan de hand van deze documenten toont de verzoeker zijn identiteit en nationaliteit aan. Ook de band met de verzoeker wordt aan de hand van deze documenten aangetoond. De zorgvuldigheidsplicht is geschonden. Een motivering van een beslissing die geen rekening houdt met de gegevens van het administratief dossier en gegevens vermeld op de voorgelegde documenten kan onmogelijk deugdelijk zijn. Derhalve wordt ook de materiële motiveringsplicht geschonden. Een beslissing die er toe strekt stukken niet te weerhouden als bewijs van de identiteit en de nationaliteit waarbij de twijfels aangaande de identiteit en de nationaliteit geen steun vinden in het administratief dossier, schendt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De beslissing is dus eveneens kennelijk onredelijk."

2.2.2. Verzoeker betoogt dat hij zijn identiteit voldoende heeft aangetoond. Hij had nog geen paspoort en heeft verschillende documenten voorgelegd om zijn identiteit en nationaliteit te bewijzen. De identiteit hoeft niet noodzakelijk aan de hand van een paspoort of gelijkgestelde reistitel worden aangetoond. Hij verwijst naar de memorie van toelichting van het nieuwe artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De vraag of de constitutieve elementen van de identiteit bewezen zijn, behoort tot de bevoegdheid van de Staatssecretaris. Hij herhaalt nogmaals welke documenten bij zijn aanvraag werden gevoegd. In de beslissing zou geen rekening zijn gehouden met de elementen opgenomen in het administratieve dossier en zou derhalve onzorgvuldig zijn genomen, bovendien zou die onredelijk zijn.

De bestreden beslissing besluit dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde.

Verzoekende partij diende op de hoogte hoorde te zijn van de voorwaarden die gelden op vlak van het bewijzen van haar identiteit. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren.

Verzoeker betoogt dat ook andere documenten als identiteitsbewijs kunnen worden aanvaard, zo bijvoorbeeld de geboorteakte.

Geboorteaktes hebben niet dezelfde bewijswaarde als identiteitskaarten. Een geboorteakte toont niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document. Verzoeker heeft in geen geval aangetoond dat de voorgelegde documenten wel aanvaard moeten worden als een bewijs van zijn identiteit en nationaliteit. Zijn verzoekschrift bevat namelijk geen enkele wetbepaling, noch een citaat uit een Omzendbrief, rechtsleer of rechtspraak, waaruit kan worden afgeleid dat

geboorteaktes of enige van de andere voorgelegde stukken als identiteitsbewijzen kunnen en moeten worden bestempeld.

Verzoeker stelt dat hij wel voldaan heeft aan de voorwaarde van het voorleggen van een geldig identiteitsbewijs, maar brengt geen overtuigende argumenten aan waaruit zou blijken dat het door hem gekozen stuk als identiteitsbewijs moet worden aanvaard. Verzoeker gaat ook voorbij aan het feit dat artikel 9 bis van de vreemdelingenwet zeer expliciet aangeeft dat de aanvrager over een identiteitsdocument moet beschikken.

Verzoeker maakt niet duidelijk met welke documenten, of met welke informatie uit het administratieve dossier ten onrechte geen rekening werd gehouden, waarmee zijn nationaliteit of identiteit onomstotelijk zou kunnen bewezen worden. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht is niet aangetoond. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Om dezelfde reden heeft verzoeker ook niet aannemelijk gemaakt dat de beslissing onredelijk zou zijn.

Verzoeker werpt een schending op van artikel 3 EVRM, maar onderbouwt deze stelling niet verder in zijn verzoekschrift. Het middel is op dit punt onontvankelijk.

Wat de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend.

Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC